

Războiul civil

Mai mult decât războiul fratricid, s-a pornit o persecuție religioasă forte, una din cele mai sângeroase din istoria Bisericii.

01.01.1936

Mai mult decât războiul fratricid, s-a pornit o persecuție religioasă forte, una din cele mai sângeroase din istoria Bisericii.

30 august 1936. De mai puțin de o lună Spania s-a despărțit în două facțiuni, care se înfruntau într-un

război fratricid. Părintele Josemaría ca atâți alți preoți, risca viața, și rătăcea de la o ascunzătoare la alta. În fața casei mamei sale milițienii au spânzurat un om care îi semăna, crezând că este el. Se ascundea în casele prietenilor, împreună cu Juan – unul dintre primii membri ai Operei – și la un tânăr întâlnit cu două zile înainte. Spre ora două după amiază, a sunat clopoțelul un grup de milițieni, gata să facă o razie din casă în casă, în căutarea dușmanilor de ucis, în special dacă erau catolici și mai mult dacă erau preoți sau călugări. Bătrâna servitoare a deschis ușa și a spus cu voce tare, pentru a fi auzită în toată casa:

„Ah! Ați venit pentru percheziție...
Domnul nu-i acasă, dar luați loc!”

Cei trei au ieșit iute de la sala scării de serviciu și s-au închis într-o mansardă. Locul era îngust, foarte jos, murdar de cărbune, fără

ventilație. S-au ghemuit în spatele unor mobile vechi. Orele se scurgeau interminabile și tăcute. Căldura devenea din ce în ce mai insuportabilă. Se auziră milițienii apropiindu-se. Urmând căutarea au ajuns la mansarde. Au intrat în cea de alături.

Părintele spuse cu o voce înceată celor doi tineri:

„Suntem într-un moment dificil. Dacă vreți, faceți un act de căință și vă dau dezlegarea”.

Îi dezlegă. Și Juan îl întrebă:

„Părinte, și dacă ne ucid, ce se va întâmpla?”

„Vom merge direct în cer, fiul meu”.

Juan a fost atât de liniștit încât adormi. Dar se auzea scotocind cu meticulozitate în locul de alături. Au

ieșit din el și era clar că ar fi intrat într-al lor.

Dar nu! Au coborât pe scări și au plecat. Cei trei au tras un suspin de ușurare, dar nu se mișcă pînă la nouă seara, când este închis portalul palatului. Erau transpirați, deshidratați, murdari, zdruncinați. Unul din tineri a coborât să bată la unul din apartamente: „Vă rog, îmi da cineva un pahar de apă”.

O doamnă, uluită, îi dădu drumul înăuntru.

„Acolo sus mai sunt alte două persoane”.

„Spune-le lor să vină repede, atunci!”

Au putut să se spele și să schimbe hainele. Părintele surâdea, pentru a scoate o morală:

„Pînă astăzi nu am înțeles cât valorează un pahar cu apă!”

Doamna le oferi ospitalitate, pe care desigur nu o refuzară. A doua zi au continuat perchezițiile. Adesea milițienii băteau la poarta lor pentru un oarecare motiv. Și de fiecare dată toți tremurau de frică. Doamna a propus să recite rozariul și Părintele ieși în față, fără să ascundă propria condiție:

„Îl voi conduce eu, care sunt preot”.

Dar a doua zi a anunțat familia care îi ospăta, că le mulțumește și că intenționează să plece, pentru a nu mări pericolul situației lor. Și din nou a început să caute un refugiu, pentru că nici unul dintre ei putea să fie considerat sigur.

Cu izbucnirea războiului puținii membri ai lui Opus Dei au trebuit să se risipească. Părintele – ca fondator era chemat cu afecțiune de fiii săi spirituali – rătăcea de la un adăpost la altul, în situații mereu periculoase. Refuză cu o eroică tărie câteva

ascunzișuri sigure pentru că nu se potrivea cu condiția sa de preot. Uneori locul mai sigur era strada, și el mergea de dimineață până seara amestecându-se în mulțime.

Momente dificile, apostolatul și buna dispoziție

În mijlocul atâtor riscuri a continuat să celebreze Sfânta Liturghie când era posibil și să ducă asistența sacerdotală la atâtea persoane, în afară de membrii Operei pe care îi putea contacta. A predicat până și exerciții spirituale, dând întâlniri persoanelor în locuri negândite. Și îi ajungeau știri despre preoți prietenii săi martirizați.

Pentru câteva săptămâni găsi o protecție precară într-o clinică psihiatrică, simulându-se nebun cu complicitatea directorului sanitar, doctor Suils. În sfârșit s-a putut obține ospitalitate, pentru el și pentru câțiva ai săi, în consulatul

Hondurasului. Fiind sediu diplomatic locul garanta o anumită siguranță. Locurile ca acela erau aglomerate de refugiați, hrana foarte redusă, atmosfera încordată și deprimată.

Părintele a organizat un orar pentru tineri, îi făcea să studieze, le ținea meditații și păstrau până și Preasfântul Sacrament într-o mică mobilă. Dar bucuria cea mai mare era aceea de a putea celebra Sfânta Liturghie aproape în fiecare zi. Inginerul Isidoro Zorzano, care putea circula grație cetățeniei sale argentiniene, ținea contactul între ei și alții.

Trecerea Pirineilor

Dar cât putea să dureze acel război?
Se va sfârși prigoana?

Cât se putea rămâne în acea situație, fără a putea răspândi Opera? S-au gândit, s-au consultat cu tinerii care îl urmau. Da, trebuia să treacă de

cealaltă parte a Spaniei, unde era posibilă normală viața creștină. Este unicul drum, pe cât de riscant și reușită incertă, care ducea prin Pirinei și Franța. Era în septembrie 1937.

Era prea ușor să te întrebi pentru ce toate aceste dificultăți într-o acțiune clar divină. Pentru ce Dumnezeu permitea să fie împiedicată în acea lume? Dar tânărul preot, care de mic copil gustase amărăciunea neplăcerilor profunde, era acum expert în știința Crucii. Că nu era o suportare, dar o profundă înțelegere ale suferințelor vii, adesea surprinzătoare, prin care Cristos triumfează și mântuiește. A fost convins de aceasta toată viața. Așa scria vorbind despre sine: „În celebrarea sărbătorii Înălțării Sfintei Cruci, l-am rugat pe Domnul, cu toate fibrele sufletului meu, să-ți acorde harul său pentru „a înălța” Crucea Sfântă în facultățile tale și în

simțurile tale... O viață nouă! O pecete: pentru a da soliditate la autenticitatea mesajului său... Toată ființa ta pe Cruce!”

Totuși pentru fundator plecarea nu a fost o hotărâre ușoară. Ideea de a părăsi o parte din neamul său, mama și frații într-un Madrid înfocat, îl amețea. Pe de altă parte se grăbea să continue să facă, și intens, acel apostolat pe care îl știa că este voința lui Dumnezeu. Este bine sau rău în altă zonă a Spaniei și o putea face...

Cu documentele care au sosit din fericire la Barcelona la 10 octombrie. De aici plecau caravane de fugari călăuziți de munteni și contrabandiști. Dar totul în mare secret, dat fiind marele pericol în care erau. Au trebuit să aștepte câteva zile, fără bani de cheltuială și cu foamea care creștea, înainte de a găsi pe cineva dispus să organizeze călătoria lor. Numai după jumătatea

lui noiembrie a fost organizat convoiul.

A traversa munții cu picioarele, într-un anotimp de acum friguros, mergând noaptea și ascunzindu-se ziua, fără utilaje de vreun fel, cu oboseala acumulată în atâtea luni de privațiuni, și cu pericolul constant de a fi descoperiți și împușcați... nu era o acțiune ușoară pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru persoane deja încercate de un război lung și neuman. Etapele au fost multe și aspre. Uneori trebuia să aștepte zile întregi ascunși în vreo parte: așa dădeau ordin călăuzele lor. Părintele se prezentă imediat ca preot și a celebrat Sfânta Liturghie de atâtea ori cât i-a fost posibil. Ultima, la adăpostul unei grote, în genunchi și cu o stâncă fiind ca un altar, a mișcat întregul grup: „N-am ascultat vreodată o Liturghie ca aceasta de astăzi. Nu știu dacă depinde de împrejurări sau pentru că acel preot

este un sfânt” a scris atunci unul din cei prezenți.

La 12 decembrie au trecut într-un mod furtunos granița de la Andora, urmăriți inutil de câteva focuri de pușcă. Erau epuizați dar salvați. O bogată furtună de zăpadă îi blocă în Principat pentru câteva zile. La sfârșit au putut să reia drumul prin Franța, cu o oprire la Lourdes pentru a mulțumi Maicii Domnului. Când au traversat granița cu Spania la Hendaya, Părintele a recitat Salve Regina.